

Prelaatin kirje (14. helmikuuta 2018)

”Kiittäkäämme Jumalaa, sillä kaikki tämä on Hänen ansiotaan.” 14. helmikuuta 1930 ja sama päivä vuonna 1943 ovat Opus Dein historiassa tärkeimpiä merkkipaaluja. Tekstissä prelaatti kiittää Jumalaa niistä ja muistelee niiden merkitystä.

17.2.2018

Rakkaat lapseni, varjelkoon Jeesus
tyttäriäni ja poikiani puolestani!

Kirjoitan teille tämän lyhyen kirjeen, matkani Brasiliaan yhä tuoreessa muistissani. Brasiliassa saatoin jälleen kerran ”koskettaa” Kirkkomme ja Opus Dein elinvoimaa. Tavattuani monia ihmisiä, perheitä sekä lukuisia nuoria, heidän ilonsa ja intohonsa Jumalan työtä kohtaan oli lähes käsin kosketeltavaa. Siis kiittäkäämme, sillä kaikki tämä on Hänen ansiotaan.

Kiitollisuuden tunne on läsnä erityisesti tänään, kun on tullut täyteen 75 vuotta, helmikuun 14. päivän tapahtumista, vuonna 1943. Tuona päivänä pyhä Josemaria vastaanotti perustavanlaatuinen näyn. Näyn, joka näytteli suurta roolia Opus Deissä, nimittäin näyn Pyhän Ristin pappisyhteisöstä. Tänä vuosipäivänä, haluan ilmaista suurta kiitollisuutta, yhdessä kaikkein Opus Dein jäsenten kanssa, kaikille pojilleni, jotka toimitte prelaturin tai hiippakunnan pappeina. Olemme

hyvin kiitollisia nöyrästä
omistautumisestanne kaikkien
sielujen palvelemiseksi. Uudistakaa
sydämissänne jälleen kerran tuo
tahto olla ”sataprosenttisia pappeja”,
kuten isällämme, pyhällä
Josemarialla oli tapana sanoa.

Tänä päivänä muistelemme myös
vuotta 1930, kun Jumala antoi pyhän
Jose Marian nähdä tahtonsa naisten
osallistumisesta Opus Deiin.

Tyttäreni, katsoessamme taakse ja
nähdessämme kaiken sen
apostolisen työn ja kentän, jonka
olette avanneet, ja joka alati kasvaa
kasvamistaan sekä nähdessämme
tekemisenne ja intonne hedelmän,
voimme vain spontaanisti todeta,
että kuinka hyvin Jumala tekee
asiansa, luottaen meidän
pienuuteemme!

Viimeiseksi, tämä päivä merkitsee
myös paaston alkamista. Viestissään
paavi varoitti meitä erityisesti

vääristä profeetoista ja niin monista katteettomista sekä lyhytikäisistä lupauksista, jotka jättävät sielumme tyhjiksi ja kyvyttömiksi ymmärtää sekä levittää Jumalan iloa. Pyhä isämme kannustaa meitä ”olemaan pysähtymättä välittömälle, pinnalliselle tasolle ja sen sijaan tunnistamaan se, mikä jättää sisimpäämme hyvän, pysyvemmän leiman, koska se tulee Jumalalta.” Pohtikaamme siis näin paaston alussa, että millainen toiminta sekä millainen ympäristö johtavat minua Jumalan luo ja mikä päinvastoin etäämmäksi Hänestä. Pohtikaamme myös, kuinka voimme tuoda tämän kaiken Jumalalle? Käykäämme yhdessä, tälle pääsiäiseen johtavalle kääntymyksen tielle.

Kuten tavallista tähän aikaan vuodesta, aloitan muutaman päivän kuluttua vuosittaisen retriittini, samanaikaisesti kuin pyhä isä. Alkää unohtako rukoilla paavin puolesta

rukouksissanne ja muistakaa
rukouksissanne myös minua.

Kaikella kiintymykselläni, teitä
siunaten.

Isänne,

Fernando

Roomassa, 14. helmikuuta 2018

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
fi-fi/article/prelaatin-kirje-
helmikuun-14-paivana-2018/](https://opusdei.org/fi-fi/article/prelaatin-kirje-helmikuun-14-paivana-2018/) (27.3.2025)